

МАРИАНА ТИНЧЕВА-ЕКЛЕСИЯ БИЛКА ПРОТИВ СТРАХ

chitanka.info

В петък вечерта, докато стотици поклонници, пристигнали от близо и далеч в небесното царство на Кръстова гора търсеха подслон за нощувка, старата каменна църква на хълма беше вече препълнена. На пода досами олтара, върху спални чували заспиваха и се пробуждаха малки деца с тежки страдания. Те бяха доведени тук с нескрита надежда на родителите си, че биха могли да получат изцеление от неизлечимата болест както това се е случвало по Божия милост на това място в миналото. Затова до децата се бяха прислонили и техни близки. В каменодялания храм беше полуздрачно, тъй като светлина идваше само от двете големи свещи на свещниците пред олтара с иконите.

Седнала до вратата, млада жена беше прегърнала в скута си 7–8 годишно дете. Бяха майка и син. И без видимата прилика човек би разбрал, че са от едно тяло, защото само сърцето на майка притиска с толкова нежност към себе си друго сърце. Късно след полунощ, когато и литургията в новия храм беше заглъхнала с последно „Амин!“, момчето в скута на майката извика в плач: „Да бягаме!“... Едва когато го събуди и го утеши от кошмарния сън, след двайсетина минути детето заспа отново.

— Какво му е? — възраствна жена с парализирано внуче, легнали до иконата на Света Богородица попита.

— Лоши сънища — тихо отвърна младата, без желание да разказва подробности.

— Трябва да е преживял нещо? — без любопитство, но с грижа попита бабата на болното, което също се разбуди сякаш да се види, че страда от сковаване на тялото.

— Казаха, че само времето може да излекува белега върху паметта на моя син... Все пак успяхме да избягаме. — Тя се спря, защото не искаше да изговори спомена за кошмара: — Водих го при лекари, но лекарствата не помогнаха. Няколко пъти четох за Кръстова гора и реших да опитам...

— Катастрофа ли? — млад мъж, около 35 годишен, с тригодишно дете в ръцете беше заел място до бабата с внучето: — Нашата пострада при катастрофа преди година...

Майката го погледна ядосано, явно не искаше някой да рови в тайната ѝ, но отговори дръзко:

— По-лошо от катастрофа... Баща му поиска да ни убие преди четири месеца... Сега разбирам, че съм виновна, защото създадох семейство с него и години търпях — тя не скри и гнева си, и мъката си. Мъжът притисна своето дете и поклати глава: „Бог няма да остави такъв злодей без наказание“. След думите му бабата с внучето се прекръсти:

— Какво ли няма по този объркан от козните свят? — тя не можеше да повярва, баща е поискал смъртта на детето си, затова въздъхна: — Чувала съм за билка страшниче, която помагала много на хора, уплашени от внезапна случка, от пожар, от наводнение, смърт...

— Къде се намира тази билка? — младата майка почти се надигна от мястото си до вратата.

— Знам, че от ранна пролет до късна есен хора от моето село ходят по скалисти места, огрени от слънце, и там я намират. Страшничето никне в процепа на самия камък и е стрък с листа, големи колкото перце на синигерче... — възрастната се разбуди напълно, завладяна от желанието да даде надежда на една майка, която примирено изговори:

— Като се върна, ще питам в аптеките, не съм чувала за страшниче, трябва да е местно предание на вашите хора...

— Няма да го намериш в аптека! — отсече силно възрастната, за да каже още по-настойтелно: — Ще ти оставя моя адрес и ще дойдеш с момчето си до нашето село... Ти от кой край си?

— От Казанлък — отговори жената: — Не знам дали ще дойда до вашето село, но благодаря, че искате да ми помогнете, това ми стига...

— И аз съм чувал за билка против страх на душата — каза мъжа с детето, пострадало при катастрофа: — Нашето беше на две години и не помни какво се е случило, но му личи, понякога плаче нощем... Ще питам в София за такава билка и ако намеря, ще ви изпратя — той също се озари от мисълта, че би могъл да помогне, но майката на уплашеното момче поклати глава недоверчиво:

— Знам ли колко може да ни помогне билка, поникнала на скала? Бабата с внучето вдигна глава към иконата:

— Билката не лекува толкова, колкото вярата, че Света Богородица ще помогне. Нали за децата се молим всички? Вече минах 60-те, но не разбирам защо понякога се стоварва толкова болка и мъка

върху невинни душички? Нашата не може и да проговори, пък е на пет години... — погледа завитото в спалния чувал момиченце, доведено тук заради вярата, че утре може да проговори.

— Видяхте ли? — мъжът вдигна ръка и посочи в мрака над лежащите по пода в храма: — Видях светец кръст във въздуха над нас, не видяхте ли го и вие? — той раздвижи тялото и ръцете си сякаш искаше да докосне светлината на кръста и така да докаже, че наистина е видял с очите си чудо — както с вяра и много надежда всички поклонници тук бяха събирали камъчета с изписан върху тях малък кръст по името Кръстова гора.

Беше септември и петък преди Въздвижение на честния Кръст Господен. Някои в храма повярваха, че младият мъж е видял светец кръст във въздуха и се загърнаха — искаха да заспят макар за минути. Те вярваха, че това, което ще им се присъни тук, под огромните звезди на Кръстова гора, ще бъде знаменателно и благонадеждно. Но сънят не ги спождаше лесно. Мислеха си кой с какво би могъл да помогне в мъката на другия до себе си.

Когато в ранната утрин гостите на старата каменодялана църква си събираха постелките си, по пода пред олтара с иконата на Света Богородица имаше капки. Някои казаха, че е роса от студа вън и топлината в храма. Други бяха сигурни, че това са сълзите на Божиата майка, която е плакала от умиление за голямата вяра на хората с добри сърца, дошли при нея с молитва и вяра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.